

ДЖУЛИЯ КУИН

БЕВЪЛСТОУК
КНИГА ПЪРВА

ТЪЙНИТЕ ДНЕВНИЦИ НА МИС *Миранда Чийвър*

Превод
Юлиана Петрова

ТИАРА БУКС
София

Пролог

На десет години мис Миранда Чийвър не показваше никакви признаци на невероятна красота. Косата ѝ бе кафява – за съжаление – както и очите, а необичайно дългите ѝ крака отказваха да научат нещо, което дори бегло да прилича на грация. Майка ѝ често отбелязваше, че тя навярно галопира около къщата.

За лош късмет на Миранда, обществото, в което бе родена, отдаваше голямо значение на женския външен вид. Макар да бе само на десет, тя знаеше, че в това отношение бива считана за по-низша от повечето други малки момичета, които живееха наоколо. Децата имат свои начини да научават подобни неща, обикновено от други деца.

Точно един такъв неприятен инцидент се случи на празника по случай единадесетия рожден ден на лейди Оливия и почитаемия Уинстън Бевълстоук, близнаците на граф и графиня Ръдланд. Миранда живееше недалеч от Хавърбрейкс – наследствения дом на Ръдланд, в близост до Амбълсайд в Къмбърленд и споделяше уроците на Оливия и Уинстън, когато те пребиваваха там. Бяха се превърнали в неразделно трио и рядко си правеха труда да играят с останалите деца от околността, повечето от които живееха на почти час езда от тях.

И все пак около дузина пъти годишно, и особено на рождени дни, всички деца на местните аристократи и дребни благородници се събираха заедно. Това бе и причината за изключително неженствения стон на лей-

ди Ръдланд – осемнадесет палавници жизнерадостно разнасяха кал из нейния салон, тъй като дъждът бе попречил на партито в градината.

– Имаш кал на бузата, Ливи – каза Миранда и по-сегна да я изтрие.

Оливия драматично въздъхна.

– В такъв случай най-добре да отида до банята. Не бих искала мама да ме види така. Тя мрази мръсотията, а аз мразя да слушам, докато ми обяснява колко я мрази.

– Не виждам как би намерила време да възрази срещу наличието на малко кал по лицето ти, когато целият килим е покрит с нея. – Миранда погледна към Уилям Еванс, който нададе боен вик и се хвърли върху дивана. Тя прехапа устни, за да не се усмихне. – И всички мебели.

– И все пак, най-добре да направя нещо по въпроса.

Тя се измъкна от стаята, оставяйки Миранда близо до вратата. Момичето гледа суматохата около минута, доволна от обичайното си място на наблюдател, когато с крайчеца на окото си забеляза някой да се приближава.

– Какво донесе на Оливия за рождения ѝ ден, Миранда?

Младата госпожица се обърна и видя пред себе си Фиона Бенет, облечена в красива бяла рокля с розов шарф.

– Книга – отвърна. – Оливия обича да чете. Ти какво ѝ донесе?

Фиона вдигна една весело изрисувана кутия, завързана със сребриста панделка.

– Колекция от панделки. Копринени, сатенени и дори от кадифе. Искаш ли да видиш?

– О, не бих искала да разваля опаковката.

Фиона сви рамене.

– Просто трябва внимателно да развържеш панделката. Правя го всяка Коледа. – Тя махна панделката и повдигна капака.

Миранда затаи дъх. Върху черното кадифе на кутията бяха подредени поне дузина ленти, красиво завързани във формата на фльонга.

– Красиви са, Фиона. Може ли да видя някоя? – Другото момиче присви очи при въпроса ѝ. – Нямам кал по ръцете. Виждаш ли? – Девојката вдигна ръце за оглед.

– О, много добре.

Миранда се протегна и взе една виолетова панделка. Сатенът бе греховно лъскав и мек в ръцете ѝ. Кокетно вдигна панделката до косата си.

– Какво мислиш?

Фиона завъртя очи.

– Не и виолетово, Миранда. Всеки знае, че този цвят е за руса коса. Направо се губи на фона на кафявото. *Ти* определено не можеш да го носиш.

Момичето ѝ върна панделката.

– Какъв цвят подхожда на кафявата коса? Зелен? Мама има кафява коса и съм я виждала да носи зелени панделки.

– Предполагам, че зеленото е приемливо, но ще изглежда по-добре в руса коса. Всичко изглежда по-добре на руса коса.

Миранда усети как у нея се надига възмущение.

– В такъв случай не знам какво ще правиш, Фиона, след като косата ти е кафява като моята.

Фиона сърдито се отдръпна.

– Не е!

– Такава е!

– Не е!

Миранда се наведе напред, а очите ѝ заплашително се присвиха.

– Най-добре се погледни в огледалото, когато се прибереш у дома, Фиона, защото косата ти *не е* руса.

Другото момиче върна виолетовата панделка в кутията и рязко затвори капака.

– Е, преди беше руса, а твоята никога не е била. А и моята е светлокестенява, което, както всеки знае, е по-добре от тъмнокафявата – като твоята.

– Нищо ѝ няма на тъмнокафявата коса! – възрази Миранда, но вече бе наясно, че по-голямата част от Англия не е на същото мнение.

– Освен това – злобно добави Фиона, – имаш големи устни.

Ръката на Миранда политна към устата ѝ. Знаеше, че не е красива, наясно бе, че не минава дори за хубава, но никога не бе смятала, че нещо не е наред с устните ѝ. Отправи поглед към самодоволно усмихнатото момиче.

– Ти имаш лунички! – избухна.

Фиона се отдръпна назад, сякаш ѝ бяха ударили плесница.

– Луничките избледняват. Моите ще изчезнат, преди да стана на осемнадесет. Майка ми им слага лимонен сок всяка вечер – изсумтя презрително. – Само че за теб лекарство няма, Миранда. Ти си грозна.

– Не е!

Двете момичета се обърнаха към Оливия, която се бе върнала от банята.

– О, Оливия – каза Фиона, – зная, че с Миранда сте приятелки, защото живее наблизо и учите заедно,

но трябва да признаеш, че не е особено хубава. Мама казва, че никога няма да се омъжи.

Сините очи на Оливия опасно проблеснаха. Единствената дъщеря на граф Ръдланд бе лоялна до крайност, а Миранда бе най-добрата ѝ приятелка.

– Миранда ще си намери по-добър съпруг от теб, Фиона Бенет! Баща ѝ е баронет, а твоят е обикновен господин.

– Да си дъщеря на баронет не е от голямо значение, освен ако нямаш пари или добър външен вид – издекламира Фиона, очевидно повтаряйки думи, които често бе чувала у дома. – А Миранда не притежава нито едно от двете.

– Замълчи, глупава стара крава такава! – възкликна Оливия и тропна с крак. – Това е моят рожден ден и ако не искаш да се държиш любезно, можеш да си тръгваш!

Фиона преглътна. Знаеше, че не трябва да се отчуждава от Оливия, чиито родители бяха най-високопоставени в околността.

– Съжалявам, Оливия – измърмори.

– Не се извинявай на мен, а на Миранда.

– Съжалявам, Миранда.

Оскърбеното момиче запази мълчание, докато рожденичката накрая не я ритна.

– Приемам извинението ти – изрече неохотно.

Фиона кимна и избяга.

– Не мога да повярвам, че я нарече „глупава стара крава“ – каза Миранда.

– Трябва да се научиш да се защитаваш, Миранда.

– Много добре се защитавах, преди да дойдеш, Ливи. Просто не го правех толкова шумно.

Оливия въздъхна.

– Мама казва, че не притежавам и грам самообладание или здрав разум.

– Така е – съгласи се приятелката ѝ.

– Миранда!

– Вярно е, не притежаваш, но и така те обичам.

– И аз те обичам, Миранда. Не се тревожи за глупавата стара Фиона. Когато пораснеш, може да се омъжиш за Уинстън и тогава наистина ще бъдем сестри.

Погледът на Миранда се отправи към другия край на стаята и подозрително огледа Уинстън, който дърпаше косата на едно малко момиче.

– Не зная – каза колебливо. – Не съм сигурна, че искам да се омъжа за Уинстън.

– Глупости. Ще бъде идеално. Виж, той току-що разля пунш върху роклята на Фиона.

Миранда се ухили.

– Ела с мен – Оливия я хвана за ръка. – Искам да си отворя подаръците. Обещавам, че ще пицця най-силно, когато стигна до твоя.

Двете момичета се върнаха в салона и близнаците отвориха подаръците си. За щастие, поне според лейди Ръдланд, приключиха точно в четири часа, когато децата трябваше да се прибират по домовете си. Нито едно от тях не бе прибрано от прислужник, поканата в Хавърбрейкс се считаше за голяма чест и никой от родителите не желаше да пропусне възможността да се сближи с графа и графинята. Никой от родителите, с изключение на тези на Миранда. В пет часа тя все още бе в дневната и оценяваше празничните придобивки заедно с Оливия.

– Не мога да си представя какво се е случило с родителите ти, Миранда – каза лейди Ръдланд.

– О, аз мога – весело отвърна момичето. – Мама

замина за Шотландия при баба, а татко със сигурност е забравил за мен. Често му се случва, когато работи върху някой ръкопис. Превежда от гръцки.

– Зная – усмихна се лейди Ръдланд.

– Древногръцки.

– Зная – повтори домакинята с въздишка. Сър Рупърт Чийвър не за първи път забравяше дъщеря си. – Е, трябва някак да се прибереш у дома.

– Аз ще отида с нея – предложи Оливия.

– Ти и Уинстън трябва да приберете новите си играчки и да напишете благодарствени писма. Ако не го направите днес, утре вече няма да помните кой какво ви е подарил.

– Не можеш да изпратиш Миранда с някой прислужник. Няма да има с кого да си говори.

– Мога да говоря с прислужника – възрази приятелката ѝ. – Винаги говоря с тях у дома.

– Не и с нашите – прошепна Оливия. – Те са сковани, мълчаливи и винаги ме гледат неодобрително.

– През повечето време заслужаваш да бъдеш гледана по този начин – намеси се лейди Ръдланд и с обич потупа дъщеря си по главата. – Ще ти направя подарък, Миранда. Защо не накараме Найджъл да те заведе у дома?

– Найджъл! – изписка Оливия. – Миранда, щастливка такава!

Миранда вдигна вежди. Никога не бе виждала по-големия брат на приятелката си.

– Добре – изрече бавно. – Бих искала най-накрая да го срещна, след като толкова често говориш за него, Оливия.

Лейди Ръдланд поръча на една камериерка да го извика.

– Никога ли не сте се срещали, Миранда? Колко странно! Е, той като че ли си е у дома само по Коледа, а тогава ти заминаваш за Шотландия. Трябваше да го заплаша, че ще намаля издръжката му, за да го накарам да се върне за рождения ден на близнаците. Не искаше да идва на партито от страх, че някоя от майките ще се опита да го ожени за някое десетгодишно момиче.

– Найджъл е на деветнадесет и е много добра партия – сухо изрече Оливия. – Той е виконт и е много красив. Изглежда точно като мен.

– Оливия – укорително се обади майка ѝ.

– Ами така е, мамо. И аз щях да съм много красива, ако бях момче.

– Ти си много хубава и като момиче, Ливи – лоялно се намеси Миранда, оглеждайки русите къдрици на приятелката си с мъничко завист.

– Ти също. Ето, вземи си някоя от панделките на кравата Фиона. Така или иначе не ми трябват всички.

Миранда се усмихна на лъжата ѝ. Оливия бе толкова добра приятелка. Сведе поглед към панделките и нарочно избра онази от виолетово кадифе.

– Благодаря, Ливи. Ще си я сложа на уроците ни в понеделник.

– Викала си ме, майко?

При звука на този плътен глас Миранда се обърна към вратата и почти ахна. Там бе застанало най-прекрасното същество, което някога бе виждала. Оливия бе споменала, че Найджъл е на деветнадесет, но девойката веднага видя в него мъжа, в който вече се бе превърнал. Раменете му бяха невероятно широки, а всичко останало бе стройно и стегнато. Косата му бе по-тъмна от тази на сестра му, но и в нея блестяха златни нишки като свидетелство за времето, което прекарва-

ше на слънце. Най-хубавото в него обаче, както веднага реши Миранда, бяха очите му – ярко, яркосини, точно като на Оливия и също като нейните, проблясваха дяволито.

Миранда се усмихна. Майка ѝ винаги казваше, че характерът на човек си личи по очите му, а братът на Оливия имаше много добри очи.

– Найджъл, би ли имал добрината да придружиш Миранда до дома ѝ? – попита лейди Ръдланд. – Изглежда баща ѝ е бил задържан от нещо.

Момичето се зачуди защо той потрепна, когато тя произнесе името му.

– Разбира се, майко. Оливия, приятно ли беше партието?

– Страхотно.

– Къде е Уинстън?

Сестра му сви рамене.

– Играе си със сабята, която Били Еванс му подари.

– Не е истинска, надявам се.

– Бог да ни е на помощ, ако е – намеси се лейди Ръдланд. – Добре, Миранда, да те заведем у дома. Мисля, че пелерината ти е в съседната стая. – Тя излезе и се върна след няколко секунди с удобното кафяво палто на девойката.

– Ще тръгваме ли, Миранда? – Богоподобното създание ѝ подаде ръка.

Тя се облече и сложи длан в неговата. Какъв рай!

– Ще се видим в понеделник – извика Оливия. – И не се тревожи за думите на Фиона. Тя е просто глупава стара крава.

– Оливия!

– Ами такава е, мамо. Не искам да идва повече тук.

Миранда се усмихна и остави братът на приятел-

ката ѝ да я поведе надолу по коридора, а гласовете на Оливия и майка ѝ заглъхнаха зад тях.

– Много благодаря, че ще ме заведеш у дома, Найджъл – изрече меко.

Той отново потрепна.

– Аз... съжалявам – избъбри Миранда. – Трябва да те наричам „милорд“, нали? Просто Оливия и Уинстън винаги използват кръщелното ти име и аз... – Тя сведе поглед към пода с нещастна физиономия. Само две минути в бляскавата му компания и вече бе объркала всичко.

Той спря и се приведе, за да може деvojчето да види лицето му.

– Не се тревожи за „милорд“, Миранда. Ще ти кажа една тайна. – Очите ѝ се разшириха и тя забрави да диша. – Мразя кръщелното си име.

– Това не е голяма тайна, Най... тоест, милорд, искам да кажа, както-искаш-да-те-наричат. Потрепваш всеки път, когато майка ти го изрича.

Той ѝ се усмихна. Нещо бе трепнало в сърцето му, когато видя малкото момиченце с твърде сериозно изражение, което си играеше с неукротимата му сестра. Тя бе странно малко същество, но имаше нещо много симпатично в големите ѝ, емоционални кафяви очи.

– Как те наричат? – попита Миранда.

Той се усмихна на директния ѝ въпрос.

– Търнър.

За момент си помисли, че тя няма да отговори. Просто си стоеше, без изобщо да мърда, ако не се брои мигането на очите ѝ. Накрая, сякаш достигнала до някакъв извод, изрече:

– Хубаво име. Малко странно, но ми харесва.

– Много по-добро е от Найджъл, не мислиш ли?

Миранда кимна.

– Ти ли го избра? Често съм мислила, че хората трябва да избират собствените си имена. Предполагам, че повечето биха избрали нещо различно от това, което им е било дадено.

– А ти какво би избрала?

– Не съм сигурна, но не и Миранда. Предполагам, че нещо по-просто. Хората очакват нещо различно от една Миранда и почти винаги се разочароват, когато ме срещнат.

– Глупости – бързо изрече Търнър. – Ти си идеална Миранда.

Тя засия.

– Благодаря, Търнър. Може ли да те наричам така?

– Разбира се. Боя се, че не съм го избрал аз. Това е титлата ми. Виконт Търнър. Използвам го вместо Найджъл, откакто отидох в Итън.

– О! Мисля, че ти подхожда.

– Благодаря – искрено отвърна той, напълно очарован от това сериозно дете. – А сега ми дай ръка и да тръгваме.

Той протегна длан към нея и Миранда бързо премести панделката от дясната в лявата си ръка.

– Какво е това?

– Това ли? О, панделка. Фиона Бенет подари две дузини на Оливия и тя каза да взема една от тях.

Очите на Търнър се присвиха едва забележимо, когато си припомни какво бе заявила сестра му на раздяла. „*Не се тревожи за думите на Фиона.*“ Той измъкна панделката от ръката ѝ.

– Мисля, че мястото на панделките е в косата.

– О, тя не подхожда на роклята ми – слабо протестира Миранда, но той вече я беше закрепил на върха

на главата ѝ. – Как изглежда? – попита колебливо.

– Страхотно.

– Наистина ли? – очите ѝ се разшириха невярващо.

– Наистина. Винаги съм смятал, че виолетовите панделки изглеждат особено добре на фона на кестенява коса.

Миранда се влюби на момента. Чувството бе толкова силно, че съвсем забрави да му благодари за комплимента.

– Ще тръгваме ли? – попита той.

Тя кимна, тъй като нямаше доверие на гласа си.

Излязоха от къщата и се отпавиха към конюшните.

– Мислех, че може да поядим – каза Търнър. – Денят е твърде хубав, за да използваме карета.

Миранда отново кимна. Времето бе необичайно топло за март.

– Може да вземеш понито на Оливия. Сигурен съм, че тя няма да има нещо против.

– Ливи няма пони – каза Миранда, след като най-накрая възвърна гласа си. – Вече има кобила. И аз имам. Не сме бебета.

Търнър потисна една усмивка.

– Не, виждам, че не сте. Колко глупаво от моя страна. Просто не помислих.

Няколко минути по-късно конете им бяха оседлани и те се отпавиха на петнадесетминутна езда към дома на Чийвър. Миранда запази мълчание за около минута, твърде доволна, за да разваля момента с думи.

– Добре ли си прекара на партито? – попита накрая Търнър.

– О, да. През повечето време бе направо прекрасно.

– Повечето време?

Видя как тя потрепери. Очевидно не бе имала на-

мерение да казва толкова много.

– Ами – изрече бавно и прехапа устната си за момент, преди да я пусне и да продължи, – едно от момичетата ми каза някои нелюбезни думи.

– О? – знаеше, че не трябва да пита твърде много.

И очевидно беше прав, защото когато тя проговори, силно му напомни за сестра му – взираше се в него с искрени очи, докато думите се лееха от устата ѝ.

– Беше Фиона Бенет – изрече с голяма неприязън. – Оливия я нарече „глупава стара крава“ и трябва да кажа, че не съжалявам, че го стори.

Търнър запази изражението си подобаващо сериозно.

– И аз не съжалявам, че го е направила, щом Фиона се е държала неучитиво с теб.

– Зная, че не съм хубава – избухна Миранда, – но е ужасно невъзпитано да го каже човек, да не говорим, че си е направо подло.

Търнър я изгледа продължително, несигурен как точно да я успокои. Вярно, че не бе красива, и ако заявеше, че е, тя нямаше да му повярва, но не беше грозна. Просто беше... доста нетипична.

Следващият коментар на Миранда го спаси от необходимостта да каже нещо.

– Мисля, че е заради тази кафява коса.

Той повдигна въпросително вежди.

– Изобщо не е модерна – обясни Миранда. – Нито пък кафявите очи. На всичко отгоре съм прекалено кльощава, лицето ми е твърде дълго и съм много бледа.

– Е, всичко това е вярно – съгласи се Търнър. Момичето се обърна да го погледне, а очите ѝ блестяха, големи и тъжни. – Определено имаш кафява коса и очи. Няма смисъл да го оспорвам. – Той наклони глава

и се престори, че я оглежда подробно. – Доста си слаба и лицето ти наистина е малко дългичко. И определено си бледа. – Устните ѝ се разтрепериха и младежът просто не можа да продължи да я дразни. – Но по стечение на обстоятелствата – изрече с усмивка, – лично аз предпочитам жени с кафяви коса и очи.

– Не!

– Така е. Винаги е било така. Освен това предпочитам да са слаби и бледи.

Очите на Миранда подозрително се разшириха.

– Ами дългите лица?

– Е, трябва да призная, че никога не съм размишлявал особено по въпроса, но определено нямам нищо против тях.

– Фиона Бенет каза, че имам големи устни – каза тя почти предизвикателно.

Търнър прехапа устни, за да не се усмихне.

Момичето дълбоко въздъхна.

– Никога преди не съм забелязвала, че имам големи устни.

– Не са толкова големи.

Тя го погледна предпазливо.

– Казваш го само за да ме накараш да се почувствам по-добре.

– Наистина искам да се почувстваш по-добре, но не затова го казах. Следващия път, когато Фиона Бенет ти спомене, че имаш големи устни, отвърни ѝ, че грeши. Имаш пълни устни.

– Каква е разликата? – Сериозните ѝ тъмни очи го гледаха търпеливо.

Търнър си пое въздух.

– Ами – запъна се той, – големите устни са... непривлекателни, а пълните устни не са.

– О! – Това явно я задоволи. – Фиона има тънки устни.

– Пълните устни са много, много по-хубави от тънките – категорично заяви Търнър. Адски харесваше това забавно момиченце и искаше то да се почувства по-добре.

– Защо?

Търнър безмълвно се извини на боговете на етикета и благоприличието преди да отговори:

– Пълните устни са по-добри за целуване.

– О! – Миранда се изчерви и после се усмихна. – Добре.

Той се чувства абсурдно доволен от себе си.

– Знаеш ли какво си мисля, Миранда Чийвър?

– Какво?

– Мисля, че ти просто ще пораснеш и ще се превърнеш в себе си. – Съжали в момента, в който го каза. Тя сигурно щеше да го попита какво има предвид и нямаше представа как да ѝ отговори.

Ала твърде зрялото за възрастта си момиченце само склони глава на една страна, докато обмисляше изявлението му.

– Предполагам, че си прав – каза накрая. – Само ми виж краката.

С леко покашляне прикри смеха, клокочещ в гърлото му.

– Какво имаш предвид?

– Ами, твърде са дълги. Мама постоянно повтаря, че започват от раменете ми.

– На мен ми се струва, че започват от талията ти, точно както си му е редът.

Миранда се изкиска.

– Говорех метафорично.

Търнър премигна. Това десетгодишно девойче наистина имаше богат речник.

– Имах предвид – продължи тя, – че краката ми са с грешни размери, в сравнение с останалата част от мен. Може би затова не мога да се науча да танцувам. Постоянно настъпвам Оливия по пръстите.

– Пръстите на Оливия?

– Упражняваме се заедно – бързо обясни Миранда. – Мисля, че ако останалата част от мен настигне краката, няма да бъде толкова несръчна. Така че вероятно си прав. Трябва да порасна и да стана себе си.

– Прекрасно – щастливо възкликна Търнър, усетил, че някак е успял да каже правилното нещо. – Е, май пристигнахме.

Миранда вдигна поглед към сивата каменна къща, която бе неин дом. Намираше се точно до един от многото потоци, които свързваха езерата в околността, и за да стигне входната врата, човек трябваше да премине по малък каменен мост.

– Много благодаря, че ме доведе у дома, Търнър. Обещавам никога да не те наричам Найджъл.

– А ще обещаеш ли да щипеш Оливия, ако тя ме нарича така?

Момичето леко се изкиска и притисна ръка към устата си. После кимна.

Търнър слезе от коня си и се обърна към нея, за да ѝ помогне.

– Знаеш ли какво мисля, че трябва да направиш, Миранда? – каза внезапно.

– Какво?

– Мисля, че трябва да си водиш дневник.

Тя изненадано примигна.

– Защо? Кой би желал да го прочете?

– Никой, глупаче. Ще го водиш, заради самата себе си. И може би някой ден, след като умреш, внуците ти ще прочетат и ще разберат каква си била като млада.

Тя изви глава.

– А ако нямам внуци?

Търнър импулсивно се протегна и разроши косата ѝ.

– Задаваш много въпроси, котенце.

– И все пак, ако нямам внуци?

Боже, упорита беше.

– Може би ще станеш известна – въздъхна той. – И децата, които ще учат за теб, ще искат да разберат повече. – Девоичето го изгледа със съмнение. – О, много добре, искаш ли да знаеш защо *наистина* мисля, че трябва да си водиш дневник? – Тя кимна. – Защото някой ден ще пораснеш, ще станеш самата себе си и ще бъдеш толкова красива, колкото вече си умна. И тогава ще можеш да погледнеш назад в дневника си и да осъзнаеш точно колко глупави са малките момичета като Фиона Бенет. Ще се смееш на думите на майка си, че краката ти започват от раменете и може би ще запазиш една малка усмивка и за мен при спомена за днешния ни приятен разговор.

Миранда вдигна поглед към него и помисли, че той сигурно е един от онези древногръцки богове, за които четеше баща ѝ.

– Знаеш ли какво си мисля? – прошепна тя. – Мисля, че Оливия има голям късмет, че ти си ѝ брат.

– А аз мисля, че има голям късмет, че ти си ѝ приятелка.

Устните ѝ потрепнаха.

– За теб ще запазя *много* голяма усмивка, Търнър – промълви момичето.

Той се наведе и грациозно ѝ целуна ръка сякаш бе

най-красивата дама в цял Лондон.

– Не забравяй да го направиш, котенце. – Усмихна се и ѝ кимна, преди да се качи на коня, водейки кобилата на Оливия след себе си.

Миранда се взира след него, докато не изчезна отвъд хоризонта, а дори и десетина минути след това.

По-късно същата вечер Миранда влезе в кабинета на баща си. Той бе приведен над някакъв текст, без да забелязва восъка, който капеше от свещта върху бюрото му.

– Татко, колко пъти трябва да ти казвам да внимаваш със свещите? – тя въздъхна и сложи свещта върху подходяща подложка.

– Какво? О, боже!

– Освен това ти трябва повече от една свещ. Тук е твърде тъмно за четене.

– Така ли? Не бях забелязал. – Той примигна и после присви очи. – Времето ти за лягане не мина ли вече?

– Бавачката каза, че тази вечер мога да остана още тридесет минути.

– Така ли? Е, щом е казала. – Баща ѝ отново се приведе над ръкописа, отправяйки я по този начин.

– Татко?

Той въздъхна.

– Какво има, Миранда?

– Имаш ли някоя излишна тетрадка? Като онези, които използваш, когато превеждаш, преди да препишеш окончателния вариант.

– Предполагам. – Той отвори долното чекмедже и го прерови. – Ето. Какво искаш да правиш с нея? Това е хубава тетрадка, нали знаеш, и не е евтина.

– Ще си водя дневник.

– Така ли? Е, това е смислено начинание, предполагам. – Баща ѝ ѝ подаде тетрадката.

Миранда засия при похвалата му.

– Благодаря. Ще ти кажа, когато ми свършат листите и ми потрябва нова.

– Добре. Лека нощ, скъпа. – Той се върна към документите си.

Момичето притисна тетрадката към гърдите си и се втурна нагоре по стълбите към спалнята си. Там извади перо и мастилница и отвори на първата страница. Написа датата и след сериозен размисъл написа едно изречение. Нямахше нужда от повече.

2 март, 1810 г.

Днес се влюбих.